

1

„Môj manžel je záletník,“ začínam. Terapeutka sedí s prekríženými nohami a robí si poznámky do zápisníka s vyblednutými riadkami. „To je slušné trojslabičné slovo na označenie kurevníka. Ako sa cítim? Ako sa asi mám cítiť, keď chrápe s čašničkou?“ Posledné slovo ma na jazyku zaštipie ako paprika. V duchu sa ospravedlňujem všetkým milým čašničkam na svete. Nahlas však opisujem, ako sa naozaj cítim, a pravou rukou si stískam ľavé plece. „Cítim sa podvedená,“ pokračujem tichšie. „A to bolí.“

Doktorka Caroline Gothenburgová súcitne prikývne. Má olivovozelené oči, širokú tvár lemovanú ryšavými kučerami, dlhé a pekne tvarované nohy v lesklých pančuchách. Nevdojak uvažujem, či ju niekedy v tom nablýskanom živote niekto podviedol. Steny jej pracovne zdobia rôzne diplomy zarámované v tenkých pochrómovaných rámčekoch. Nie len krásna, ale aj múdra... Uvedomujem si, že sa viac sústreďujem na ňu ako na seba.

„Rada by som si s vami dohodla termín ďalšieho stretnutia,“ preruší mi myšlienky. Cítim, ako mi na čele jedna za druhou naskakujú vrásky. Som predsa inteligentná žena. Dočerta, čo tu vôbec robím? Zadávam sa ponad konfe-

renčný stolík na jej elegantne usadenú postavu a preglg-
nem, aby som potlačila úzkosť, čo mi zvierá hrdlo.

„Pomôže mi to lepšie vás spoznať,“ vysvetľuje lekárka.
„Kto je Beth? Prečo je Beth taká, aká je? Chcem pochopiť,
kto ste a odkiaľ pochádzate.“

V dial'ke zaznie siréna, akoby ma chcela varovať pred
hroziacim nebezpečenstvom.

„Ved' aj ja,“ zašepkám.

V aute skontrolujem smartfón, ktorý mi oznamuje, že mám
tri zmeškané hovory. Jeden od svojho agenta Josha a dva
od Adama. Keby bol môj telefón naozaj inteligentný, Ada-
movo číslo by už vymazal. Už som o tom uvažovala, no
viem, že hoci z telefónu by som ho vymazala, z mysle ho
nevymažem. Zapnem bluetooth, volám naspäť Joshovi
a mierim do najbližšieho supermarketu.

O dvadsať minút vykladám obsah košíka a sledujem ná-
kup, čo sa posúva po páse. Pomaranče, tuniak, kukurica,
bulvárne časopisy, kuracie mäso v rolke a dve fl'áše chla-
deného bieleho sauvignonu.

Aj vás manžel podvádza? Kričí titulok na jednom z časopi-
sov. Mám ich štyri a vo všetkých sú podobné príbehy. Aby
som sa ubezpečila, že nie som sama a svetom vládne ne-
vera.

„Body?“ ozve sa dievčina s kakaovou pokožkou a mand-
ľovými očami spoza pokladnice.

„Aké body?“ zopakujem nechápavo.

„Máte zákaznícku kartu?“ spýta sa a potlačí zívnutie.
Všimnem si maličké tetovanie s motívom jin a jang na jej
zápästí.

Mám chuť na slečnu Jinjangovú navrieskať. Chcem na
ňu skríknúť, aby sa nepýtala také hlúposti, nech si radšej

všíma životne dôležitú tému v časopisoch v mojom košíku, a ak nie, tak dnes za službu zákazníkom dostane nula bodov. Chcem na ňu vychrlit' prúd neslušných slov, čo mi naskakujú v mysli. Potom si však poviem, že nie je staršia od mojej devätnásťročnej dcéry Meg, takže ešte zrejme nevie, ako chutí zrada. Zhlboka sa nadýchnem – slečna Jinjan-gová predsa nemôže za to, že môj manžel je hajzel...

Namiesto toho teda len pokrútim hlavou. Nie, žiadne body už nemám. Kým prídem späť k autu, trasiem sa na celom tele. Mlčky narátam do sto a usilujem sa zatlačiť do najzadnejších kútov mysle skutočnosť, že môj muž ma opustil a že som práve strávila hodinu v ordinácii terapeutky. Na chvíľu si sadnem na ruky, aby sa mi prestali chvieť, potom si ich vytrasiem, naštartujem a zamierim autom domov.

Náš krásny trojpodlažný dvojdom v štýle eduardovskej architektúry stojí v aleji lemovanej platanmi na predmestí v okrese Surrey. Kúpili sme ho pred štrnástimi rokmi ako zrúcaninu z červených tehál s originálnymi arkierovými oknami. Vnútri sme zbúrali steny a postavili nové, podobne, ako sme to urobili s naším manželstvom. Až na to, že dom dnes vyzerá ako vystrihnutý z časopisu *Dom a záhrada* a ja, polovica nášho manželstva, ako na obrázku „predtým“ v ordinácii plastického chirurga.

Pod nohami mi škrípe štrk a ja hľadím na dom, ktorý milujem. Uvažujem, či ho nebudem musieť predať a nakoniec neskončím v maličknej chatrči v nejakom zapadákov. Pošúcham si škvŕkajúce brucho a do mysle sa mi už po neviem kol'ký raz vkradne Adamova čašníčka. Jej obraz je nejasný, na okrajoch rozmazaný. Nevieam, či má dlhé alebo krátke vlasy, svetlé či tmavé, kučeravé alebo rovné. Kol'ko má rokov – tridsať, štyridsať? Len nie dvadsať, prosím! S tým by

som sa ťažko vyrovnala, a o Meg ani nehovorím. Skutočnosť, že jej milovaný otec preťahuje niekoho, kto si v Topshope kupuje rovnaké šaty ako ona, by asi nezvládla.

Mimovoľne si predstavujem, že sa spolu milujú. Aj ona pri vrchole vždy vykrikuje tak ako ja? Chytí ju za vlasy na krku, ako to robí mne? Po lícach mi zrazu tečú slzy. Musím s tým prestať... Utriem si ich rukávom a zadívam sa na Adamovu záhradu. Celkom rýchlo dospejem k záveru: Nedovolím mu predať dom! Ak ma chce z neho dostať, tak jedine v truhle.

Vojdem dnu, zhodím nákupy na zem a zamierim hore do svojej pracovne v podkroví. Sadnem si do miestnosti zaliatej prírodným svetlom, čo preniká cez tri šikmé strešné okná oproti dvom veľkým obrazovkám s notami a melódiami, a píšem históriu svojho života. Po minúte mám šesť narýchlo načmáraných riadkov. Vraciam sa do detstva – som dievčatko, čo chodí do cirkevnej školy. Jediné dieťa, ktoré zostalo extravagantnej matke a otcovi pijanovi. Pokračujem ďalej v pevnej viere, že doktorka Gothenburgová sa vyzná vo svojej práci, a spod ruky sa mi po papieri rozlieva moja minulosť. Rastiem a veľmi rýchlo sa mením na dievča, ktoré prišlo o otca pre jeho lásku k alkoholu, potom na manželku, ktorá manželovi už raz odpustila neveru na jednu noc, a matku, ktorá má pocit viny, že chce viac než len samotné materstvo.

Dívam sa na svoj život zhrnutý na dvoch listoch papiera a uvedomujem si, že nie je v ničom výnimočný, ale ani natoľko tragický, aby zaujal samaritánov. Pomôže však doktorke Gothenburgovej, aby ma lepšie spoznala? Pomôže mi pochopiť smrť bračeka, ktorý zomrel, keď mal tri roky a ja šesť? Alebo niečo, čo si neuvedomujem? A čo moje ambície uspieť ako skladateľka piesní – vykresľujú dosta-

točne moju osobnosť? Josh ma pravidelne presviedča, vraj už čoskoro dokážem, že som najlepšia v country pope. Nie som si tým celkom istá. Nepochybujem však o tom, čo stojí čierne na bielom na druhej strane papiera: Môj manžel je záletník. A keď vezmem do úvahy, že ma podviedol už dvakrát, je vlastne sériový cudzoložník. Pani doktorka Gothenburgová si to pekne môže prečítať. Slová, ktoré potvrdzujú jeho zradu, jasne bijú do očí.

Zazvoní mi mobil. Vidím jeho číslo a nahlas sa zasmejem. Vážne si myslí, že ak mi bude vyvolávať, jedného krásneho dňa ma hnev prejde? Trochu aj dúfam, že to tak bude, lebo hnev mi rozožiera vnútro a derie sa von. Cítim, ako sa ovíja okolo mojej duše, s mliaskaním ju hryzie. Vtom sa k tomu pridá i zvukový efekt – hlasno mi zaškvŕka v bruchu. Zídem dolu schodmi okolo stien lemovaných fotkami.

Rodinné momentky... Natiahnem k nim pravú ruku, túžim sa dotknúť Meg, keď bola ešte bábätko, či úsmevu na Adamovej a mojej tvári. Stará svadobná fotografia plná lásky a nádeje. Ďalšia, na ktorej Adam pri grilovaní u susedov pózuje ako model z katalógu. Hľadá do objektívu, bradu má vystrčenú dopredu, nohy v krátkych nohaviciach dlhé a opálené, tmavoplavé, nakrátko ostrihané vlasy mu zláti letné slnko. Pomaly kráčam po schodoch, zahĺbená do rokov spomienok. Na poslednom schode si uvedomím, že keby sa ma len pred niekoľkými týždňami niekto spýtal, či sme šťastní, samolúbo by som vyhlásila: „Áno, pravdaže!“

V kuchyni si vezmem pohár na víno a až po okraj si nalejem chladený sauvignon. Prehrabem sa v nákupnej taške, vyberiem kuráciu rolku a pomaly sa do nej pustím. Poslúcham vnútorný hlas, ktorý mi vraví, že musím jesť. Nemám však chuť jesť. Chcem piť. Dám si poriadny glg vína a cítim, ako sa mi alkohol rozlieza po tele.

Cez posuvné dvere do zadnej záhrady sa prediera popoludňajšie septembrové slnko. Chodím hore-dolu, vchádzam do zatienených miest a vychádzam na osvetlené, v jednej ruke kuracia rolka a v druhej pohár s vínom. Na každý glg vína jeden hlt jedla. Medzitým si pohmkávam melódiu piesne, ktorú som napísala včera, a na tvári sa mi rozlieva úsmev. Slovník Thesaurus mi pomohol s rýmom na slovo, ktorým chcem Adama označiť čo najvýstižnejšie. Adam je *dastard* – podlý, zlomysel'ný zbabelec! Od spokojnosti sa usmievam tak naširoko, že sotva vládzem žuvať.

Potrebujem sa vrátiť k práci. Vyberiem sa hore, ale na štvrtom schode sa zvrtnem a sadnem si. Zízam do obývacej izby, nevládzem sa pohnúť. Kognitívna časť môjho mozgu práve vypovedala. Nohy odmietajú vstať a ruky mám ako prilepené na kolenách. Prenasledujú ma spomienky na miesta, kde sme spolu boli, piesne, ktoré sme spievali, chvíle, o ktoré sme sa delili, a zmocňuje sa ma strach z nového začiatku. Kde začnem? Bude mi stačiť iba zhlboka dýchať a prejde to? Pokývavam hlavou. Áno, to je ono. Musím iba chvíľu počkať, raz-dva tu bude nový mesiac a nový začiatok príde tak, že si to ani nevšimnem.

Pohnem sa, až keď sa zotmie. Vrátim sa do kuchyne, zavesím a odnesiem si fl'ášu s vínom do obývačky. O tridsať minút, práve keď sa pozerám na Adamovu obrovskú plazmovú obrazovku, zazvoní pevná linka.

„Máte výpoveď!“ objaví sa na obrazovke sir Alan a mieri ukazovákom na akúsi nedostatočne pracujúcu ženu.

„Hej, moja, viem, ako sa cítiš!“ súcitím s ňou. „Aj ty, máš výpoveď, Beth!“ Ukážem pohárom na obet' lorda Sugara a zdvihnem telefón presvedčená, že o takomto čase to môže byť jedine Meg.

„Meg?“

„Beth, to som ja...“

Nie je to moje drahé dievčatko. Je to ten sviniar, od ktorého má polovicu svojej DNA. Dastard, po ktorom túžim každým kúskom svojho tela, len čo počujem jeho hlas. Srdce mi divo bije v hrudi.

„Ako sa máš, Beth?“ spýta sa. „Prosím t’a, neskladaj. Potrebujeme sa porozprávať.“

„Nechcem sa s tebou rozprávať!“

Mlčí.

„Si u nej?“ spýtam sa.

Previnilo mlčí ďalej.

„Vieš o tom, že si dastard?“ prehovorí zo mňa víno.

„Áno, už si mi to povedala veľakrát,“ vzdychne si.

„Nie! Predtým som ti povedala, že si bastard, ale teraz ti hovorím, že si aj dastard!“

Žiadna odpoveď.

V pozadí počujem zvuky z kuchyne, ako keď niekto vyberá riad z umývačky. Predstavím si tú scénu. Ó, aké domáce prostredie! Celkom ako Jamie a Nigella. Adam hovorí tlmeným hlasom, akoby nechcel, aby ho počuli.

„Chod’ dočerta, Adam!“ Tresnem slúchadlom, fl’ochnem na fl’ášu a poslúchnem otcove gény.

2

Upieram zrak na malú obrazovku. Hovor skončený. Položila mi. Znovu... A nadávala mi. Beth vie, ako neznášam, keď vulgárne rozpráva. Odkedy som odišiel, prešli dva týždne, a stále pri rozhovore so mnou nadáva.

Cez otvorené dvere do kuchyne vidím Emmu skláňať sa nad spodnou policou umývačky riadu. Pri pohľade na jej postavu v obtiahnutých čiernych šatách sa mi zakrúti hlava a víria mi v nej obrazy nahej Emmy a nahej Beth. Zhlboka, čo najtichšie sa nadýchnem a nafúknem stiahnuté plúca.

„Viem, že sa pozeráš.“ Emma sa obzrie ponad ľavé plece a zachytí môj pohľad. Jedným svižným pohybom si prekríži ruky, chytí lem šiat a stiahne si ich cez hlavu. Má na sebe pančuchy na pás. Žiadne nohavičky, len gumy na udržanie pančúch a maličkú podprsenku. Kráča ku mne a ja okamžite cítim pulzovanie v rozkroku. Akýsi inštinkt mi hovorí, že by som mal ustúpiť, zdvihnúť ruky a povedať: „Nie, Emma, nie!“ Na to je však už trochu neskoro. Keby som bol lepší muž, povedal by som to už pred niekoľkými mesiacmi. Dám sa teda ovládnuť svojimi najprimitívnejšími inštinktmi, ktoré ma nútia zmocniť sa jej hneď teraz, na bielej dlážke kuchyne. Než sa nazdám, kľáčí predo

mnou a rozopína mi zips. Tuho zažmúrim oči. Jednou rukou sa opriem o rám dverí, druhou jej chytím šiju a zapleťtiem prsty do jej dlhých plavých vlasov.

Hneď ako som ju prvý raz uvidel, vedel som, že sa to zle skončí. Začalo sa to raz večer na posedení našej pracovnej skupiny v reštaurácii, kde Emma pracuje. Flirtovala so mnou. Nenápadne žmurkala, usmievala sa. Najprv som si myslel, že sa mi to len zdá, až kým ma môj kolega Matt nepristavil pred toaletou.

„Adam, nerob to,“ povedal.

„Čo?“

„Nepúšťaj sa do toho. Si taký hotový z toho, že sa páčiš nejakej blondávej pipke, že sa po celý večer pod stolom hráš s obrúčkou.“

„Nehrám!“

„Nebud' magor, Adam. Ty a Beth máte pekný vzťah, nepokaz ho.“

Lenže keď som sa potom v taxíku viezol s Emmou domov, okolnosti rozhodli za mňa a obrúčka skončila vo vrecku. Myslel som na Beth, na svoju úžasnú, vernú, talentovanú ženu, ktorá ma vedela rozosmiať aspoň raz denne, ženu, ktorú som miloval a za ktorú by som položil život ešte aj teraz. Myslel som na ňu, ale iba chvíľu.

Emma je najpriamejšia žena, akú som v živote poznal. Vrhla sa na mňa na zadnom sedadle taxíka a prstami s dlhými vymanikúrovanými nechtami ma chytila medzi nohami. Bol som slabý a bezmocný. A aj po ďalších mesiacoch som stále slabý štyridsaťtriročný chlap, čo ublížil svojej manželke a teraz nevie, ako to napraviť. Preto sa tým radšej nezaobereá a namiesto toho sa venuje nekonečnému, fantastickému, živočíšnemu sexu s novou a mladšou ženou.

Z kancelárie som odišiel skôr a teraz vychádzam z podzemného parkoviska do krásneho septembrového večera. Slnko je ešte vysoko na oblohe. Na druhej strane rieky po pravici vidím londýnske vyhlídkové koleso s kabínkami plnými bezstarostných turistov. Je piatok. Normálne by som mal prejsť cez rieku a potom, po týždennom pobyte v hlavnom meste, sa po diaľnici A 3 odviezť domov. Pred ôsmimi mesiacmi sme sa s Beth rozhodli, že si „požičiame“ byt môjho brata Bena, ktorý odišiel na rok do zahraničia. Je to výhodné pre obidve strany. My platíme oveľa menej, ako je trhovacia cena za prenájom, a Ben pozná svojich nájomcov. Plánovali sme tam bývať cez týždeň, aby som nemusel dochádzať a Beth si mohla užívať Londýn a skladať piesne. Nové prostredie, nová inšpirácia – taký bol náš plán.

Odbočím na východ na diaľnicu smerom k Docklands, kde sa pri rieke nachádza tento jednoizbový byt. Rozhodol som sa, že dnešný večer strávim bez Emmy a zostanem tu. Prečistím si hlavu, dám si hotové jedlo a pozriem si futbal na Sky Plus. Prečo teda idem ďalej na východ po ceste A 13 smerom na M 25, dlhou cestou k domu, ktorý bol mojím domovom?

Načiahnem sa po telefóne zasunutom v držiaku. Keby som sa len tak zjavil, asi by ma zabila. Viem si predstaviť, že by som namieste zomrel pod silou jej nenávisťného pohľadu. Potrebujem ju však vidieť, pokúsiť sa vysvetliť. Nemám pripravenú žiadnu reč, len chuť skúsiť to, pretože nemôžem zničiť predstavu, že ma nenávidí. Telefón na druhej strane zvoní a o chvíľu začujem jej hlas.

„Dovolali ste sa k Adamovi a Beth Hallovcom. Prepáčte, ale nie sme doma. Nechajte nám odkaz, zavoláme vám.“

Samozrejme, doteraz mi nezavolala. Vytúkám ďalšie číslo s nádejou, že druhá osoba, ktorej som ublížil, sa so mnou bude ochotná rozprávať.

„Ahoj, oci,“ povie, keď zdvihne po tretom zvonení.

„Ahoj, Meg.“ Zdržím sa nežnej prezývky Makovička. „Ako sa máš?“ Priam počujem, ako mi búcha srdce.

„Ako sa asi môžem mať, keď mám otca debila?“ Ťahavo si vzdychnem. „No dobre, zaslúžim si to. Mrzí ma to.“

„Veru zaslúžiš! A tvoje ‚mrzí ma to‘ vôbec nestačí. Ešte s ňou spávaš?“

To je zásah rovno do srdca. Meg má moje oči, dlhé nohy a farbu vlasov, ktorej Beth hovorí gaštanová. To všetko sú moje gény, ale pokiaľ ide o povahu, Meg je Bethina dcéra. Ani ona nemrhá slovami.

Odpovedám teda rovnako: „Áno.“

„Jasné. Prečo mi voláš?“

„Si moja dcéra, Meg. Chcel by som ťa vidieť. Prosím.“

„A načo? Aby si ma predstavil tej svojej hnusnej kurve a mohli sme sa hrať na dysfunkčnú rodinu?“

Jej slová sa ma dotknú, v duchu viním Beth. Moja dcéra má po nej podrezaný jazyk.

„Ja som...“

„Pozri, oco. Ešte je veľmi skoro a je to veľmi čerstvé. Nie si taký, za akého som ťa pokladala. Nie si otec, ktorého som rešpektovala.“ Predstavujem si, ako krúti hlavou, a nakoniec dodá: „Si skrátka niekto iný.“

Zahryznem si do spodnej pery. Cítim, ako sa mi trasie. Má pravdu. Nie som taký, a nikdy som ani taký nebol. „Prepáč,“ hlesnem ticho.

„Blá, blá, blá,“ zabrble a zloží.

Zatiahnem na obrubník a obsah môjho žalúdka vyletí na okraj cesty A 13. Podarilo sa mi ofírkat' aj dvere milovaného lexusu. V ušiach mi znejú slová dávno zosnulej matky: „Dúfam, že si na seba pyšný, Adam.“ Utriem si ústa rukávom košele, pozriem na tri pruhy rýchlej premávky a zdvihnem

pohľad k nebu. Meg ma nenávidí. Pokašľal som to. Tentoraz som to naozaj poriadne pokašľal.

Dom vyzerá rovnako ako predtým. Vlastne neviem, prečo som si myslel, že nebude. Nie som preč dlhšie, ako trvá priemerný dovolenkový pobyt, no predsa sa veľa zmenilo. Beth nemá auto na príjazdovej ceste a ja rozmýšľam, či ho má v garáži, keď tam teraz nie je moje. Dám si do úst mäťový cukrík a bez zbytočných úvah vyjdem z auta.

Zvonček pri dverách zatrilkuje, no nikto neodpovedá. Volám na telefón. Odkazová schránka. Klúče mám, ale neodvážim sa... Prejdem ku garáži a nakuknem cez okno. Auto tam nie je, takže je definitívne preč. Pretriem okno chrbtom ruky a prizriem sa lepšie. Steny lemujú poličky, všetko na nich je poukladané. Uprostred prázdne miesto, kde stávalo auto, ktoré mám tak rád. To, ktoré má teraz ovracané dvere. Vytiahnem klúče a skúsim odomknúť spodnú bezpečnostnú zámku. Neúspešne. Ani do druhej kľúč nevkláza. A vtedy mi svitne: Beth vymenila zámky. Premkne ma pocit, že je vnútri. Po celý čas je tam! Potvorím záklopku na listovej schránke.

„Beth! Otvor mi!“ Odpovedou je ticho. Klaknem si a s naklonenou hlavou nakúkam cez otvor v schránke.

„Ahoj, Adam!“

Vyskočím na nohy. Z medzery v živom vavrínovom plote ma osloví suseda Sylvia z druhej časti nášho dvojdomu.

„Ahoj, Sylvia!“ Oprášim si prach z nohavíc. „Ja som...“

„Zámky sú vymenené,“ potvrdí moje podozrenie s pohľadom upretým na príjazdovú cestu.

„Aha.“ Snažím sa o očný kontakt, veď máme za sebou vyše desať rokov spoločných večerí. „A ty asi...“ Sylvia by mala mať náhradné klúče pre prípad, že sa spustí alarm.

„Adam, prosím t'a, nepýtaj sa ma na to.“

„Nebudem,“ prikývnem. „Prepáč. Nevieš, kam išla?“

Sylvia mykne plecom. Z tváre jej čítam smútok a l'útosť. Nie som si istý, či je to naozaj tak, ale určite viem, že nemám chuť, aby niekto posudzoval moje správanie pred dvermi vlastného domu.

„Tak dobre, nechajme to. Zavolám jej neskôr.“ Našej niekdajšej spoločníčke z večierkov kývnem hlavou na pozdrav a zamierim do bezpečia svojho ovracaneho lexusu. Panebože! Usadím sa do mäkkého koženého sedadla a premýšľam, kde môže byť moja žena. Asi niekde s kamarátkou Karen. Naštartujem a na príjazdovej ceste sa otočím. Náš dom označený tabuľou *Rezidencia* vidím už len v spätnom zrkadle. Vzd'al'ujem sa a jeho odraz sa postupne zmenšuje. Zrazu si uvedomím, že Beth si môže robiť, čo sa jej zachce. Už nemám právo vyzvedat', kde asi trávi piatkový či ktorýkoľvek iný večer. Predstavím si ju s iným mužom a vôbec sa mi to nepáči. Ani trochu. Kým dorazím k diaľnici, je mi jasné, že nenávidím sám seba za to, čo som spôsobil.